

Borgerrettigheder. En anden Ting er, at her meget hurtigt kan opkomme en Praksis — og jeg tvivler ikke derom, thi jeg har lagt Mærke til, at den højttærede Justitsminister ikke er bange for at skabe ny Praksis, det maa man lade ham —, hvorefter disse betinget dømte, naar de have opført sig som brave Mennesker i nogen Tid, ret hurtigt — maaske hurtigere end andre — ville kunne faa Æresoprejsning, men det er fuldt ud rigtigt, at man ikke maa gaa imod Grundlovens klare Ord og lade en Mand være dømt for vanærende Handling, uden at han mister sine borgerlige Rettigheder. (*Borgbjerg*: Det kan ikke ske gennem Praksis, det maa ske ved Lov).

Der er endvidere et Punkt, hvor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds oven i Købet vil finde, at Landstinget har været mere human. Jeg skal nævne et bestemt Punkt, hvor Landstinget i Virkeligheden efter det ærede Medlems Mening har været mere human; end f. Eks. jeg kunde ønske; det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Straf paa ubestemt Tid, om Sikkerhedsforanstaltning paa ubestemt Tid overfor visse Personer. Der udtaler Landstinget efter mit Skøn med Rette, at man ikke uden videre kan gaa hen og spørre en Mand inde, men der har været store Betænkeligheder ved hele denne Ting. I denne Henseende maa jeg sige, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde forleden, at Straffeloven vilde blive mere og mere human og mere og mere humaniseret. Det ærede Medlem har baade Ret og Uret. Det ærede Medlem har Ret i den Forstand, at man vil undgaa barbariske Straffemetoder og ikke vil paaføre det enkelte Individ Lidelser, der ikke ere nødvendige, men paa den anden Side har det ærede Medlem Uret, for saa vidt som det er fastere og fastere Tendens i al Strafferet, at Samfundet har positiv Ret til at værges sig og til at uskadeliggøre Forbrydere, og der er Tendens til, at alle de Bestræbelser, der virke henimod at uskadeliggøre Vaneforbrydere og hindre dem i at begaa deres Forbrydelser, ville blive mere og mere betydende. For saa vidt kan jeg sige, at jeg havde megen Sympati over for de Tanker, der kom frem i Folketinget, men jeg forstaar godt, at i den Form, hvori de fremkom, vilde det have været ret uforsvarligt at realisere Folketingets Standpunkt. Jeg tror ikke, det vilde være rigtigt paa en Lejlighedslov som denne at vove sig ind paa et saa stort og vigtigt

Princip. Men jeg tænker ogsaa, at denne Sag ikke er ude af Verden efter Landstingets Stilling, men bør tages op, naar det Tidspunkt kommer, da vi skulle skride til en endelig Straffelovsrevision.

Der er saa ikke ret meget for mig at sige ud over nogle Udtalelser om den berømte Pryglelovsparagraf. Om den skal jeg kun sige, at jeg fuldt ud anerkender, at Landstinget har vist stort Hensyn til Sagkundskaben, for saa vidt som det har indskrænket Antallet af de Personer, der kunne komme ind under Prygleparagraffen. Jeg anerkender det fuldt ud, men mener, at samtidig er ogsaa den afskrækkende Hensigt, som Pryglene skulle have, i væsentlig Grad modificeret, men i det Øjeblik, vi staa overfor det Spørgsmaal, om vi skulle gaa med til, at en Straffemaade som Prygl, en gammel opgiven Straf i vor Straffelov, der jo dog ikke virker umiddelbart tiltalende, atter skal indføres, skal man i hvert Fald være sikker paa, at den afskrækkende Hensigt bliver naaet, og at der foreligger en meget stor Nødvendighed, ellers bør man ikke indføre den. Nu er det min Mening, at i hvert Fald i den Form, som Loven nu er affattet i, vil den afskrækkende Hensigt ikke blive naaet, og naar den ikke er naaet, kan jeg og vil jeg ikke være med til at sætte et Præg paa vor Straffelov, som — det synes i alt Fald jeg — strider imod hele den Aandsretning, som vi jo dog have i det 20de Aarhundrede. Men dertil kommer for mig en ganske bestemt Ting, et ganske privat Motiv, og det er den Omstændighed, at det juridiske Fakultet ved Københavns Universitet, baade Professorer og Privatdocenter, have ved forskellige Lejligheder udtalt sig mod denne Straf. For mig vil dette være en Grund til at falde ind med de Mænd al den Stund, at vi, naar vi leve i et Land, maaske et af de faa Lande i Verden, hvor der er privilegeret Valgret, uden at Universitetet har en Andel deri, og hvor Universitetet ikke har nogen særlig Adgang til gennem Lovgivningsmagten at give sin Mening til Kende, alle ville have en vis Pligt til at tage Hensyn til Universitetets Stilling i denne Sag. Det er det, jeg har gjort, og derfor vil jeg kun sige, at jeg vil haabe, at mine nærmeste Venner indenfor min Valggruppe ville gøre deres til at faa denne Prygleparagraf ud af Loven af de Grunde, jeg har sagt.

Jeg vil gerne have Lov til at rette en ganske enkelt Bemærkning til det ærede Medlem for Lyngby (Piper) og de ærede